

PROLOG

„Zbývá nás jen jedenáct, Vaše Eminence,“ pronesla mladá strážkyně. Byla očividně velmi unavená a opírala se o meč, který byl od rukojeti až po špičku umazaný od spečeného šedivého popela. „Myslím, že zanedlouho přijdeme i o tuhle věž.“

„Jedenáct?“ zeptala se kardinálka Alsysheon, od pohledu mnohem starší, než odpovídalo jejímu věku sedmdesáti let. Seděla na římse velkého klenutého okna, protože ve zvonici na vrcholku věže si nebylo kam jinač sednout, většinu prostoru zabíral veliký zvon svatého Dizidera. Ten byl však nyní zcela potichu. Nemělo smysl bít na poplach, ba co víc, zvoníci už byli stejně po smrti.

Alsysheon si složila dlouhou zadní část šarlatového roucha jako polštář, aby ji ochránila od chladu kamenné římsy. Měla jen jeden střevíc a její téměř holá hlava, sotva znatelné bílé chmýří v kontrastu k temně černé kůži, byla prosta jakékoli pokrývky, po mnoha letech neměla ani čepec, ani mitru. Musela totiž velmi rychle utéct ze své provizorní postele ve velkém sále, kam si stvoření nečekaně našla cestu přes sklep a kryptu.

„O žádném dalším útoku jsem neslyšela...“

„Popelavá krev už dostala i Omartena,“ odpověděla strážkyně a pojmenovala pandemii jejím novým jménem. Nepatřila mezi kardinálčiny služebné. Teprve před dvěma dny ji jmenovali novou rekrutkou královské gardy. Když ovšem palác napadly nestvůry, vydala se

s přeživšími podél řeky do katedrály, která dříve sloužila jako pevnost a nyní skýtala alespoň malou šanci na přežití. „Spálili jsme ho.“

„To nebylo nutné,“ řekla kardinálka. „Jak víme, po smrti již k proměně nedochází.“

„Nechtěli jsme nic riskovat,“ šeptla strážkyně. Naklonila se dopředu a její tmavě hnědé oči se rázem otevřely dokořán, únava byla tatam. Kardinálce připadala velmi mladá, příliš mladá na to, aby ji spoutali do ocelového morionu a brnění a za vybledlou modrou šerpu, která teď byla navíc potřísněná popelově šedou krví nestvůr, jí strčili pár pistolí. „Vaše Eminence... není už čas?“

„Čas na co, mé dítě?“

„Přivolat Paleniela!“

Mluvila překotně a meč, o který se předtím opírala, zvedla vysoko nad hlavu. „Jistě by zjednal nápravu!“

Kardinálka pomalu zavrtěla hlavou a pohlédla na město Cadenz, tedy spíše na to, co z něj pod obrovským, klesajícím mrakem hustého černého kouře zbylo. Celé město bylo v plamenech, pekaři a kuchaři brzy skonali na popelavou krev a přestali oheň odklánět, požár se vymkl kontrole a v ulicích města už nezbyl nikdo živý, kdo by s ním bojoval. Nestvůry se o jeho uhašení samy nepokoušely. Dobrá, minimálně jeden z požárů byl dílem někoho, pravděpodobně zoufalého důstojníka městské hlídky, který tak chtěl udržet nestvůry na severním břehu řeky – nicméně netušil, že to nejsou žádní vetřelci, ale proměnění lidé, kteří se tím pádem mohou objevit odkudkoliv.

„Magistra Thorran nám ještě před smrtí předala zprávu,“ pronesla kardinálka. „Oběti se mění v nestvůry a přežívají díky andělské magii. Když pandemie udeřila poprvé, příliš mnoho mágů a kněží žádalo anděly o uzdravení nebo o ochranu – viděla jsem to na vlastní oči a ty určitě také... Promiň, zapomněla jsem tvé jméno.“